

Het Woud der Verzinsels

De weg naar de ondergang

P.G. Donck

Met illustraties van Kitty van Gageldonk

Colofon

Titel: De weg naar de ondergang. Deel 1 uit de reeks 'Het Woud der Verzinsels'

P.G. Donck © 2025

Verschenen: November 2025

Omslag en tekeningen Kitty van Gageldonk

Schilderij op omslag: 'Sprookjesbos' origineel 61 x 40 cm.

Website: www.kittyvangagaledonk.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 25.10.27

ISBN/EAN: 978-94-6266-784-6

NUR: 280

Beboudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek draag ik op aan al degenen die worden
onderdrukt door dictators en tirannen.
Dat iedereen in geluk mag leven in een vrije wereld.

P.G. Donck

INHOUD

Hoofdstuk 1: Het verboden park	9
Hoofdstuk 2: De dag van het ongerijmde	18
Hoofdstuk 3: Wat zegt een naam?.....	23
Hoofdstuk 4: De donkergekleurde man	29
Hoofdstuk 5: Bezoek.....	35
Hoofdstuk 6: Track en trace	42
Hoofdstuk 7: Moeders verdriet	49
Hoofdstuk 8: Huiswerk	55
Hoofdstuk 9: De nachtelijke tocht.....	60
Hoofdstuk 10: Het rijtuig	66
Hoofdstuk 11: Ellende in het Woud.....	70
Hoofdstuk 12: De aanval op de Woudstag.....	76
Hoofdstuk 13: Overredingskracht.....	82
Hoofdstuk 14: Het vergeten document	88
Hoofdstuk 15: Het lege gebied.....	94
Hoofdstuk 16: De lege vlekken.....	99
Hoofdstuk 17: De kristallen glazen.....	105
Hoofdstuk 18: Naar het Woud der Verzinsels	112
Hoofdstuk 19: Het Gebied der Verzwinding.....	117
Hoofdstuk 20: De plaloriumzaag	123
Hoofdstuk 21: De Bruxa's	129
Hoofdstuk 22: Zorgen om Treurniewel.....	135
Hoofdstuk 23: De handspiegel.....	140
Hoofdstuk 24: De Vlake van de Holle Diepten	147
Hoofdstuk 25: Het oude kasteel.....	153
Hoofdstuk 26: De Gracht van Weemoed	158

Hoofdstuk 27: Een jaloerse verschijning	163
Hoofdstuk 28: Ammoniak	168
Hoofdstuk 29: De ondoordringbare tuin.....	173
Hoofdstuk 30: Zure klauwen	179
Hoofdstuk 31: Neutralidingessen	185
Hoofdstuk 32: De salandrio.....	193
Hoofdstuk 33: De groene bol.....	199
Hoofdstuk 34: De Negen Heuvels der Verschrikking.....	207
Hoofdstuk 35: Strokals	215
Hoofdstuk 36: De grotkamer	221
Hoofdstuk 37: De gerasterde helmen	227
Hoofdstuk 38: De grotgang.....	234
Hoofdstuk 39: De Guizel.....	240
Hoofdstuk 40: De enorme haard	248

Hoofdstuk 1: Het verboden park

‘Hé, vieze gluurder, laat je zien als je durft!’ riep Niksniewel. ‘Zeker mijn lange rode haren nog lelijker aan het turen,’ kwam er fluisterend achteraan.

Het groene gebiedje waar Niksniewel zich ophield was verboden, net als elk natuurgebied. Ze was vroeg vandaag en was tot nu toe de enige van hun groepje van vier; ze had hier met haar vrienden afgesproken. Aan de overkant van het watertje – zo groot als een flink plein – dacht ze bewegingen te hebben gezien, niet veroorzaakt door wind. Daar bewoog die ene struik te wild voor.

Niksniewel bleef ernaar staren. Het intussen stil geworden groen leek geschrokken van haar stem, dat moest het zijn, en bewegingsloos als een detail van een schilderij leek de struik met paarse bessen haar stilletjes te bespioneren.

‘Het is vast niets bijzonders,’ zei Niksniewel zacht. ‘Die verdomde Machtie ook.’

Het raakte haar dat je nergens meer kon rusten, lopen, springen en ga zo maar door, zonder achterdochtig te worden.

Aan de kant van de plas, naast een sliert takken van een treurwilg, plofte ze in het gras, gooide haar volle schooltas tegen de stam en wroette steentjes los die voor haar lagen. Steeds opnieuw gooide ze er eentje naar een tak van een drijvende boomstronk tussen waterplomp. Elke worp was raak.

Na haar achtste voltreffer liet Niksniewel zich achterovervallen. De eerste zonnestralen hadden zich zojuist boven de horizon uitgeduwd, bladeren wiegden zachtjes in de wind en het suizen leek Niksniewel bijna te vragen om vaker langs te komen om dit verwilderde park te bekijken. Maar wat graag, al was voorzichtigheid geboden. Een volgeling van president Machtie kon overal op de loer liggen; op plaatsen waar je gewoon argeloos langsliep, kon onheilspellend grauw zich verborgen houden. Een van de vele schaduwkanten die hun samenleving kende.

Waarschijnlijk zaten de wortels van die ene struik aan touwtjes en zat ergens een half slapende handhaver er zomaar aan te trekken, om een ongehoorzame inwoner een boom in te jagen, en wel op deze plek: de treurwilg achter haar. Ach, ze verzoon maar wat. Nee, de kans dat Niksniewel zou worden betrapd dat ze op dit vroege tijdstip dit afgezette park was ingegaan, was te verwaarlozen.

‘Hoi Niksniewel. Je bent vroeg vandaag.’

De stem van Zwaardie, haar beste vriend, klonk vanachter een boom. Meteen sprong ze op.

‘Blij dat je er bent. Heb je de anderen al deze kant op zien komen?’ wilde Niksniewel weten.

‘Nee, jij bent laat, slaapkop.’

Gewoonlijk liepen ze samen naar hier. Maar Zwaardie stond wel vaker niet klaar op de afgesproken plek; hij was innig bevriend met zijn bed, vooral in de ochtend.

Zwaardies branieachtige gezicht en zijn gespierde lichaam pasten helemaal niet bij zijn naam. Verre van dat. Als er iemand niet te zwaar was dan was hij het wel. Dat was goed te zien. Hij had eenzelfde donkerblauw schooltenu als Niksniewel, met dat verschil dat hij een broek en zij een rok droeg. Dit jaar had de schoolleiding de kleding vervangen en nu al was zijn jasje te krap, het zag eruit alsof een grote beer een kinderjasje draagt.

Niksniewel stond met haar hand boven haar ogen een groepje ganzen te bekijken, toen ze hem iets hoorde zeggen.

‘Huh... sorry, ik verstond je niet,’ zei ze.

‘Laat maar, jij zal dit deel van natuurkunde wél begrepen hebben. Het proefwerk van morgen... Ik zie ertegenop.’

‘O dat... Nog niet naar gekeken. Ik heb nog een hele dag,’ zei Niksniewel.

‘Een hele avond, bedoel je. Een avondje.’

‘Kom op Zwaardie, je klinkt alsof het jou niet zal lukken. In welk vak ben je nou écht slecht?’ Ze liep naar hem toe en trok hem dicht naar het meertje. ‘Wat was je laagste cijfer van je overgangsrapport naar de vierde van vorig schooljaar?’

‘Een acht,’ antwoordde Zwaardie.

‘Nou, op mijn lijst stonden drie zevens, drie magere zeventjes. En allemaal naar boven afgerond.’

Hij grinnikte. ‘Makkelijk praten. Ik zit hele dagen zwetend achter de boeken, en jij haalt nóg goede punten terwijl jij dromerig naar het plafond van je slaapkamer staart, met de boeken onder je kussen.’

‘Dat zeg jij. Ik blink nergens echt in uit en dat weet je. En met het plafond heb ik niets. Het moet hoognodig gelatext worden.’

Zwaardie wreef zijn hand door Niksniewels rode haren en trok haar naar zich toe. ‘Kijk, dat je naam Niksniewel...’

‘Ho, daar gaan we weer. Ja, fijn hoor zo’n naam. Zover ik weet heeft er niemand in dit land zo’n belachelijke titel opgedrongen

gekregen. Maar het is duidelijk: ik blink nergens in uit, lekker dikkertje.'

'En deze Zwaardie heeft geen grammetje te veel spekvet op zijn buik,' haakte hij in. 'Dat zal Machtie flink tegenvallen. En jij hebt genoeg andere dingen die ook je naam hadden kunnen bepalen. Je hebt prachtige rode haren, je sproeten en...'

'Ja hoor, Rootiewel of Sproetiewel. Kan. Maar mijn naam is nu eenmaal Niksniewel: oftewel kan-niks.'

'Zielenpiet. Ik heet Zwaardie en ik ben toch ook niet te zwaar?'

'Klopt, ze hadden je beter Spierballie kunnen noemen, of nog beter: Slimpie.'

Hij bloosde. 'Voor jou kan ik best wel meer leuke namen verzinnen.'

'Nou welke? Zeg het dan. – En kom trouwens eens naast mij zitten.'

'Nou... eh, bijvoorbeeld... Even wachten.'

'Kijk kijk, je moet erover nadenken, mannetje. Peinzen zelfs.'

'Helemaal niet. Leukiewel. Nee, Mooistiewel.'

'Mooistiewel, met deze lelijke rode haren? Wat denk je zelf als je eerlijk moet zijn? Nou? Jouw naam had trouwens ook Slijmballie kunnen zijn.'

Lachend wreef ze hem ruw over zijn kuit en gaf hem een flinke duw tegen zijn bovenbeen, waarna Zwaardie zijn evenwicht verloor en over zijn eigen voeten struikelde. Meteen sloeg hij zijn armen de hoogte in en kon hij nog net een tak van de treurwilg vastgrijpen en zo voorkomen dat hij in het water zou plonsen.

'Jee, jou hadden ze ook Impulsiewel kunnen noemen. Of Doezomaarwattiewel.'

'Je hebt ineens wel érg veel namen voor mij paraat...' Niksniewel proestte het bijna uit.

'En alles is begonnen met die halve zot. Verzin weer eens een verhaaltje, Niksniewel?' Zwaardie ging naast haar zitten.

'Even denken. Komt ie. Zo'n tachtig jaar geleden was er eens een menneke met een rare blik in zijn ogen, een drukte-

makertje,' begon ze. 'Hij vond dat iedereen moest denken en doen zoals hij. Jippie! Iedereen was zeer verheugd dat ze zelf hun hersentjes niet meer hoefden te gebruiken. Maar nee, niet elk mannetje en vrouwtje stond te juichen. Zo had dat vreemde smoeltje bijvoorbeeld een bloedhekel aan sommige mensjes: kleine deugnieten van foute afkomst. Kom, opsluiten in een strafkamp, al die stouteriken! Ach, dwingelandje is en blijft dwingelandje. Hij gooide bommetjes her en der, zaaide wat haat, oogstte bij sommigen weinig lof en ging z'n gemoedelijke gang. Jammer genoeg voor de rest van de wereld won hij een ruzietje. Einde.'

'Ja ja, eerder: wordt vervolgd.' zei Zwaardie lachend. 'Maak er maar een schattig verhaaltje van.'

'Ik weet het, het is afschuwelijk. Dat de ellendige oorlog gewonnen is door de dwaas met die mallotige blik is tamelijk gruwelijk.'

'Nou, meer dan tamelijk gruwelijk, lijkt me,' reageerde hij.

'Veel meer dan tamelijk,' klonk de stem van Scheikie.

Niksniewel draaide zich om.

Scheikie en Treurniewel kwamen langs de hoge rododendrons tevoorschijn die achter Niksniewel en Zwaardie groeiden. Alle vier zochten ze steeds een andere manier om bij het meertje te komen. Ze probeerden te vermijden dat het zichtbaar werd dat er ergens in dit verboden gebied een paadje naar het watertje liep, dat moesten ze stevast zien te voorkomen. Treurniewel had een gekleurd sjaaltje om waar de vrolijkheid vanaf spatte en Scheikies haren werden met de dag langer, en volgens een van hun leerkrachten waren lange haren ongewenst. Hij moest uitkijken.

Niksniewel staarde de twee aan: Treurniewel en Scheikie. Zij waren twee vrienden van wie Niksniewel zonder lang na te hoeven denken wél begreep waar ze hun naam aan te danken hadden. Al had Scheikie ook Stillie kunnen heten, of Bescheidenie.

Ook Scheikie en Treurniewel gingen bij Niksniewel en Zwaardie in het gras zitten.

‘En Niksniewel, hoe gaat het met je vader?’ vroeg Treurniewel. ‘Je hebt hem gisteravond toch mogen bezoeken?’

Niksniewel boog haar hoofd, legde haar handen tegen haar ogen en moest slikken. ‘Het is... ach, mijn moeder... ze komt er nooit echt overheen. Laat ook maar. Over drie maanden mag ik weer naar hem toe.’

Treurniewel legde haar arm om Niksniewels schouder. ‘Sorry. Ik wilde je niet...’

‘Nee hoor, het is goed. Het gaat best met vader. Na drie jaar ellende is hij alleen brood- en broodmager. En zijn lach zit ergens verstopt, goed verstopt. Knap, als je weet dat zijn gastenverblijfje één kale ruimte is. Er staat niet veel meer dan ‘n bed, ‘n stoel en ‘n tafeltje.’

De drie vrienden keken Niksniewel vol medelijden aan. Ze wrong haar mondhoeken omhoog en stak haar tong uit. Liever wilde ze niet over haar vader praten, die zijn dagen sleet zonder zijn gezinnetje van drie. De afgelopen jaren zonder hem. Het verdriet dat het bij Niksniewel kon teweegbrengen, kon zomaar zijn weerslag op haar moeder hebben, en die had afgelopen jaren al genoeg doorstaan.

De drie wilden alles weten over het afspraakje van Treurniewel met ene Opgewektie, die ze tijdens de zomervakantie ontmoet had. Ze vertelde dat ze te veel van elkaar verschilden. ‘Ander onderwerp,’ zei Treurniewel.

‘Dan terug naar Machtie. Hij is volkomen dwaas,’ zei Scheikie luid. ‘Weet je wat hij nu weer...’

‘Ssst. Voorzichtig.’ Treurniewel keek alle kanten op, met een gezicht alsof er elk moment een regiment soldaten tevoorschijn kon komen, een regiment soldaten van het leger van hun president.

Scheikie ging zachter verder en vertelde dat hij zojuist de krant had gelezen, waarin nieuwe maatregelen stonden die Machtie zou invoeren. Echter, Treurniewel zei dat ze die zottigheid echt niet wilde horen. ‘Het zal de stemming op zo’n maandagochtend enkel af laten glijden in een bedorven rouwsfeer,’ stelde ze. ‘Dat ik in een wereld moet wonen waar onze dictator het voor het zeggen heeft...’

‘...geeft mij een gevoel dat we iets hebben om tegen te strijden,’ vulde Niksniewel aan.

‘Kijk, zo kennen we je,’ zei Zwaardie.

‘Als je maar weet dat ik thuisblijf,’ lachte Treurniewel.

‘Een strijd. Mooi. En wie gaat die strijd dan leiden?’ vroeg Scheikie.

‘Wat een vraag. Ik natuurlijk,’ zei Niksniewel. ‘Ooit, op een dag. Maar kom, bijna schooltijd. We moeten gaan.’ Ze sprong op en stapte langs de oever. De drie andere liepen achter haar aan. ‘Burgers van de wereld, verenigt u,’ begon ze – niet te luid natuurlijk. Als ze ontdekt zouden worden, zou het enkel ellende geven – ‘Nadat zo’n 80 jaar geleden een of andere malloot iets te veel veren in zijn reet gestoken heeft gekregen, is het tijd om in opstand te komen. Machtie, onze vierde leider na die zotte gluiperd, van wie ik de naam niet eens uit wil spreken, gaan we van zijn krukje stoten. Trouwens, ook die Machtie leeft met een te grote verenbos in zijn achterste. Vast een kwestie van auw. Jammer dan. Onze eerste taak: we gaan die veren tussen zijn bilnaad vandaan trekken. Of verder steken tot we ze niet meer zien.’ Niksniewel bleef staan en draaide zich naar haar vrienden. ‘En daarna zal ik...’

‘Ja hoor, Machtie heeft zowat de gehele wereld in zijn greep en jij gaat alle volkeren van zijn tirannie bevrijden,’ zei Scheikie. ‘Maar goed, op mij kun je rekenen, generaal met die nikснаam.’ Hij salueerde.

‘Nikснаam. Da’s vast ook een naam. Volg uw leider genaamd Nikснаam,’ zei Niksniewel. ‘We gaan rekruten werven.’

Treurniewel lachte, alles lachte aan haar, niet alleen haar gezicht. ‘Vooruit, ik doe met je mee. Wel ergens op de achtergrond.’

‘Mevrouw Rootiewel, je bent weer eens afgeleid,’ zei Zwaardie. ‘We waren op weg naar school, weet je nog. Over een kwartier moeten we in de klas zitten, intussen over tien minuten, zie ik op mijn horloge.’

‘Luitenant Spierballie: leid de aftocht,’ zei Niksniewel op commanderende toon.